

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Det ville være ønskeligt med mere ro i salen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 201:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven.

Af Ole Espersen (S), Ebba Strange (SF), Bernhard Baunsgaard (RV) og Lenger (VS) m.fl.

(Fremsat 19/3 85).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 7 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 203:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven.

Af Hagen Hagensen (KF), Bjørn Elmquist (V), Birgith Mogensen (CD) og Kofod-Svendsen (KrF).

(Fremsat 20/3 85).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling**Justitsministeren (Ninn-Hansen):**

De to lovforslag, formanden lige har nævnt, fremkommer, efter at der igennem lang tid har været en omfattende debat om flygtningespørgsmålet. Det er en debat, der har været præget af mange følelser, men den har også været præget af nogle konfrontationer, som har kunnet fremkalde ubehag.

Hvis man skal sige noget positivt om den debat, der har været, er det først og fremmest, at den har vist et vældigt engagement i disse dybt alvorlige menneskelige spørgsmål. Jeg synes, at debatten har vist det positive, at man ikke blot overlader disse problemer til myndighederne, men at mange også er parat

til at tage et personligt medansvar. Dette personlige medansvar kan vi få brug for i den kommende tid, hvor det drejer sig om, at de flygtninge, der kommer hertil, får en menneskelig behandling, og at der bliver mulighed for at placere dem i det danske samfund.

Men uanset hvor mange positive elementer der er i denne debat, kan vi ikke komme uden om, at et lille land som Danmark ikke på egen hånd kan klare flygtningeproblemerne i hele verden. Danmark har en vældig tiltrækningskraft, og den er ikke blot mindre af de regler, vi gennemførte for næp to år siden. Det er en naturlig konsekvens af de gældende konventioner og af staternes praksis, at man også herhjemme må skelne mellem de personer, som er forfulgt og derfor bør have flygtningestatus, og dem, som ikke er flygtninge.

De erfaringer, vi har fået i de forløbne knap to år, viser efter min mening, at der er et behov for visse ændringer i udlændingeloven. Det har jeg allerede haft lejlighed til at redegøre for i forbindelse med den flygtningeredegørelse, jeg afgav i oktober måned sidste år.

I forbindelse med det samråd, jeg for nylig var til i retsudvalget vedrørende sagen om de to iranere, fremgik det, at andre partier har et ønske om at ændre loven således, at justitsministeren kan give opholdstilladelse til personer, der af flygtningenævnet har fået afslag på flygtningestatus. Og nu har socialdemokratiet, socialistisk folkeparti, det radikale venstre og venstresocialisterne fremsat det lovforslag, som vi behandler i dag.

I samrådet i retsudvalget tilkendegav jeg, at der efter min mening må være store betæneligheder ved en ordning, hvor en minister skal foretage en efterfølgende vurdering på samme grundlag af et spørgsmål, som allerede er afgjort ved domstolene eller ved et uafhængigt domstolslignende organ, som flygtningenævnet jo er. Disse betæneligheder har jeg naturligvis fortsat, men jeg vil dog gerne sige, at jeg synes, det er positivt, at nogle ret strenge betingelser – forstår jeg – skal være opfyldt, før justitsministeriet kan give opholdstilladelse til udlændinge, som har fået afslag på status som flygtninge.

Jeg vil gerne for klarheds skyld bede forslagsstillerne om en uddybning af, hvad der egentlig tilsigtes med forslaget som helhed.

[Justitsministeren]

Med andre ord: kan der siges noget om, hvor mange udlændinge man forestiller sig skal have opholdstilladelse efter denne regel? Er det forslagsstillernes ønske, at der skal gives opholdstilladelse til alle asylansøgere, der har haft en længere ventetid her i landet, og i bekræftende fald: hvor længe skal de have ventet for at være omfattet af de nye regler?

Jeg har forstået på forslaget, at man ikke tilsigter at indføre en ny slags flygtningestatus. Jeg synes også, det ville være uheldigt, hvis det var hensigten. Jeg har særlig bemærket en udtalelse af hr. Bernhard Baunsgaard om, at de personer, der er tale om at give opholdstilladelse i Danmark, skal behandles på samme måde som de polske statsborgere, som i sin tid fik opholdstilladelse her, da der blev indført krigsretstilstand i deres hjemland.

Med hensyn til regeringspartiernes forslag tror jeg, at de tanker, der har fundet udtryk her, i væsentlig grad vil kunne lette behandlingen af de mange flygtningesager og dermed modvirke, at lange sagsbehandlingstider i sig selv er med til at skabe nye flygtninge.

Som folketingets medlemmer måske har bemærket, har flygtningenævnets formand, højesteretsdommer Funch Jensen, i dagspressen peget på, at der er behov for at dele flygtningenævnet op i 2-3 afdelinger. Det er et forslag, som efter min mening i meget høj grad bør indgå i debatten. I den forbindelse vil jeg gerne give nogle talmæssige oplysninger, som kan sætte tingene lidt i relief.

Siden 1. oktober 1983, hvor udlændingeloven trådte i kraft, og frem til 15. marts i år, altså ca. halvandet år, har flygtningenævnet modtaget 432 sager. I det samme tidsrum har det kunnet færdigbehandle i alt 160 sager, og heraf er klagen frafaldet i de 69. Pr. 15. marts i år verserer der i alt 272 sager for flygtningenævnet.

For at undgå, at lange ventetider i sig selv skaber flygtninge, er arbejdsgangen blevet omlagt med henblik på, at afhøringer i nye sager kan gennemføres i løbet af 14 dage, således at der meget hurtigt herefter kan træffes afgørelse af direktoratet for udlændinge. Der er imidlertid sket en betydelig ophobning af ældre sager i direktoratet, og denne pukkel på ca. 2.500 sager søges nu ved en ekstraordinær indsats nedbragt hurtigt. Efterhånden som der træffes afgørelse i disse

sager, vil antallet af klagesager ved flygtningenævnet naturligvis stige meget kraftigt. Der må derfor gives nogle lettelser, som gør det muligt at fremskynde behandlingen af disse mange sager. Ikke mindst er der behov for ændringer, som gør det muligt at behandle visse sager skriftligt.

Da nævnet med de nuværende sagsbehandlingsregler, hvor alle sager realitetsbehandles mundtligt, kun har kunnet nå at ekspedere ganske få sager pr. møde, vil det kunne tage flere år, inden nævnet får ekspederet de nuværende sager, og det er efter min mening ikke acceptable tilstande, navnlig ikke for de udlændinge, som kommer hertil, og som, synes jeg, må have krav på hurtig at få vished om deres situation.

De forslag, regeringspartierne har lagt frem, vil efter min mening være egnede til at lette presset, men det er også vigtigt at overveje nævnsformandens forslag om at dele nævnet op i flere afdelinger.

Der er fra forslagsstillernes side lagt op til en hurtig behandling af de to lovforslag. Det er jeg tilfreds med, for det haster ikke blot for de to iranere, men også med at lette nævnets arbejde. For knap to år siden var der bred enighed her i tinget om lovgivningen på dette område. Det tror jeg vi alle fandt meget værdifuldt. På helt tilsvarende måde synes jeg vi også i denne sag bør tillægge det afgørende vægt, at vi når frem til bred enighed om ændringerne i udlændingeloven. I den forbindelse er justitsministeriet og jeg selvfølgelig parat til at bistå retsudvalget i videst muligt omfang, og jeg vil naturligvis stå til rådighed for udvalget også i weekenden, hvis man ønsker at forhandle sagen i løbet af de allernærmeste dage.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Forord bryder ingen trætte, siger et gammelt ord. Derfor vil jeg allerede nu gerne have sagt i anledning af ministerens bemærkninger om, at det under et møde i retsudvalget blev klart, at andre ønskede at ændre loven, at det ikke er tilfældet. Det blev konstateret, at der var forskellig opfattelse af de muligheder, der lå i loven, og dette er baggrunden for vores lovforslags fremsættelse.

Torben Lund (S):

[Torben Lund]

Vi har jo i dag to forslag til behandling, men jeg vil godt sige, at jeg håber, at alle de partier, der stod bag udlændingeloven i sin tid – det vil sige alle med undtagelse af Gli-strups folk – i fællesskab kan nå frem til en løsning af de to problemer, som er opstået i forbindelse med flygtningesageres behandling. Jeg skal opholde mig lidt ved de to problemer.

Det ene er i loven at få præciseret, at justitsministeren i ganske særlige tilfælde kan give opholdstilladelse til personer, flygtninge-nævnet har givet afslag på flygtningestatus. Som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på det i sin korte bemærkning, var vi mange, der mente, at det er der hjemmel til i loven. Justitsministeren har indtaget det standpunkt, at hjemmelen mangler, og vi har naturligvis ikke noget imod at formulere en klargøring af denne hjemmel, og jeg håber på baggrund af de bemærkninger, justitsministeren kom med, at der er bred tilslutning til denne del af vores forslag.

Jeg vil godt klart præcisere, at der ikke med denne ændring er tilsigtet nogen ændring i, at flygtninge-nævnets afgørelser er endelige. Jeg vil også godt påpege, at der vil være et relativt snævert anvendelsesområde for bestemmelsen. Der skal være væsentlige hensyn af humanitær karakter, som afgørende taler for opholdstilladelse, og det er altså en konkret vurdering, der skal foretages i hvert enkelt tilfælde.

Jeg synes også, der er grund til at sige, om ikke andet så til vejledning for flygtninge-nævnet, at der ikke hermed er tilsigtet nogen udvanding af flygtningebegrebet. Vi lægger i hvert fald afgørende vægt på, at denne bestemmelse ikke påvirker flygtninge-nævnets bedømmelse af de facto-flygtninge.

Det andet problem er behovet for en hasteprocedure i tilfælde, hvor en ansøgning om asyl må anses for at være åbenbart grundløs. Vi vil gerne give justitsministeren den indrømmelse, at der her nok er behov for en særlig procedure. Vi er naturligvis tilfredse med det forslag, vi har lagt frem, der går ud på, at det er flygtninge-nævnets formand og en af repræsentanterne for Dansk Flygtningehjælp, der kan træffe denne afgørelse, og er de uenige, ja, så må sagen forelægges nævnet som helhed. Vi er til gengæld ikke tilfredse med justitsministerens forslag på disse punkter.

Da vi lavede udlændingeloven i sin tid, var vi meget omhyggelige med sammensætningen af flygtninge-nævnet. Vi lagde stor vægt på, at Dansk Flygtningehjælp blev stærkt placeret i flygtninge-nævnets sammensætning, fordi Dansk Flygtningehjælp har en særlig ekspertise, har nogle særlige humanitære traditioner, som vi mente ville være af værdi i flygtninge-nævnet, hvad de bestemte også har været. Vi ønsker ikke, at Dansk Flygtningehjælp ved behandling af disse sager kobles ud.

Men justitsministeren går videre i sit forslag. Det er med hensyn til muligheden for, at den enkelte ansøger kan forelægge sagen mundtligt for nævnet. Jeg har bemærket, at ministeren ikke alene ønsker, at i disse sager, hvor der kunne være tale om, at ansøgningen var åbenbart grundløs, skal mundtligheden bortfalde; han ønsker det ved alle ansøgninger, der behandles i nævnet. Det kan vi bestemt ikke være med til.

Netop i disse sager, hvis udfald er afgørende for de pågældende menneskers liv og skæbne, er det helt nødvendigt, at de pågældende får lejlighed til at fremstille sig for de personer, der skal træffe afgørelsen, og får lejlighed til at forklare deres forhold. Netop i disse sager er det vanskeligt for ikke at sige umuligt at danne sig et fuldstændigt indtryk af sagens forhold, hvis man alene har sagen beskrevet på et stykke papir. Flygtninge-nævnet er jo her domstolslignende i sin form, og man ville vel ikke drømme om, at sager af denne karakter skulle behandles på grundlag af skriftligt materiale ved en domstol. Så vi må fastholde kravet om, at der sker mundtlig forelæggelse af sager i flygtninge-nævnet, sådan som det er tilfældet i dag.

Derudover vil jeg godt sige, at der er en del af forslaget, jeg slet ikke forstår. Det er i bemærkningerne, hvor man skriver, at når en ansøgning om asyl er åbenbart grundløs, bevirker det, at de pågældende ikke får et retskrav på at forblive her i landet under sagens behandling.

Jeg må sige, at jeg forstår det ikke. Man kan jo ikke vide, om ansøgningen er åbenbart grundløs, før den er behandlet af flygtninge-nævnets formand og repræsentanten for Dansk Flygtningehjælp. Hvordan vil man have, at vedkommende ikke skulle have ophold i landet under sagens behandling? Der er et eller andet, der ikke hænger sammen.

[Torben Lund]

Meningen må vel være, at når direktoratet har truffet afgørelse om, at vedkommende ikke kan anses for flygtning, at ansøgningen er åbenbart grundløs, så skal vedkommende ikke kunne blive her i landet under den videre behandling. Det vil give en retstilstand, vi ikke kan tilslutte os.

Når det er sagt, vil jeg da også godt sige, at vi deler justitsministerens ønske om at få en hurtigere sagsbehandling i direktoratet og i nævnet for at undgå de sagspukler og den ventetid, som ministeren også omtalte, og vi indgår meget gerne i drøftelser om dette spørgsmål.

Til sidst vil jeg godt sige et par ord om den, skal vi sige lille uskyldighed, ministeren vil lave i § 7, stk. 2, og det anføres i bemærkningerne, at der alene skulle være tale om en præcisering af førsteasyllandsreglen. Efter min opfattelse er der ikke alene tale om en præcisering, men om en klar forringelse af flygtningenes retsstilling.

Sigtet med den bestemmelse, vi har i dag, er netop at undgå afvisning af en asylansøger, som på grund af staternes forskellige holdning til førsteasyllandsbegrebet vil blive henvist til at leve en illegal tilværelse i et evigt kredsløb fra det ene vesteuropæiske land til det andet. Hvis man gennemfører den såkaldte præcisering, justitsministeren har anført i sit forslag, vil denne beskyttelse imod at blive sendt fra det ene land til det andet blive fjernet. Jeg vil under udvalgsarbejdet søge afklaret, om den fortolkning, jeg her har givet udtryk for af bestemmelsen, svarer til flygtningenævnets egen fortolkning. Det tror jeg at den gør.

Til sidst vil jeg godt sige, at jeg håber, at der ikke er nogen, der vil forsøge at slå politisk mønt af den situation, vi står i, og at man vil undlade at søge at svække de helt elementære retsgarantier for de nødstedte mennesker, vi her taler om. Jeg mener, det er meget vigtigt, at dette problem bliver løst i fællesskab. Deri er jeg ganske enig med justitsministeren.

Der står uden tvivl nogle simple mennesker med nogle meget simple tanker ude i kulissen, som er klar til at udnytte situationen på en skæbnsvanger måde for de mennesker, dette drejer sig om, og på en måde, som jeg tror vi alle sammen vil føle er meget uværdig.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil også starte med at understrege som en historisk kendsgerning og en politisk set meget velkommen ting, at et meget bredt flertal vedtog den nye udlændingelov her i folketinget. Af mange forskellige årsager, som jeg ikke her skal gennemgå detaljeret, finder jeg også, at det vil være bedst, om vi kan fastholde denne brede enighed.

Jeg skal først komme med et par kommentarer til det forslag, som det radikale venstre, socialdemokratiet, SF og VS har fremsat, specielt om den del af det, der vil hjemle justitsministeren adgang til af humanitære årsager at tilstå midlertidig opholdstilladelse her i landet.

Jeg har hæftet mig ved – det synes jeg i hvert fald indirekte fremgår af forslaget – at der kun i rene undtagelsestilfælde ikke bliver tilstået flygtningestatus, og – for så vidt angår især det, jeg siger nu – at man ikke anfægter flygtningenævnets kompetence. Det blev forklaret helt tydeligt af ordføreren for socialdemokratiet for et øjeblik siden. Disse ting må jeg sige er ganske væsentlige at få fastslået. Jeg skal erindre om, at vi ikke er medforlagsstillere. Vi har drøftet, om der var mulighed for, at vi kunne deltage i et stort fælles forslag, men dette var et af de emner, der gjorde, at vi ikke kunne tilslutte os det. Disse understregninger, også under behandlingen her i salen, vil være ganske afgørende for den videre drøftelse, ikke mindst i retsudvalget, med henblik på at søge at fastholde det brede flertal, jeg omtalte.

Jeg har stadig væk en indvending imod det, og det er ganske afgørende. Jeg synes, vi herigennem risikerer at komme tilbage til den politisering, i et vist omfang i hvert fald, vi havde under det tidligere system, forstået på den måde, at det kan blive en politisk afgørelse. Det er justitsministeren, der skal træffe den. Men vi har vel alle sammen stadig væk i erindring, hvordan det var under den tidligere udlændingelov, hvor der ofte i konkrete sager kunne opstå et politisk pres den ene eller den anden vej, som dannede baggrund for den beslutning, ministeren måtte træffe. Det er en af de ting, jeg stadig ikke kan lide ved dette forslag.

Dernæst et par bemærkninger om det lovforslag, venstre har været med til at fremsætte, og som udspringer af ønsket om og en

[Bjørn Elmquist]

erkendelse af behovet for at få nogle sager klaret hurtigere igennem ved en særlig hasteprocedure. Der har været anvendt lidt smigrende betegnelser for sådan en hasteprocedure. Jeg tror, der er nogle, der har været inde på at kalde det for standretter, og det må jeg totalt afvise. Der er ikke tale om at anvende en så summarisk form.

Der er en dobbelt begrundelse for at gennemføre en sådan ordning. Der er et helt legalt ønske, som er meget respektabelt, synes jeg, om ikke at belaste den øvrige procedure i flygtningenævnet med sager, som er ganske utvivlsomme. Det andet hensyn er hensynet til de mennesker, der har afleveret ansøgningen, denne ansøgning, som så må betragtes som værende ganske udsigtsløs, ganske grundløs. Det er at stikke blå i øjnene på de mennesker at lade dem komme ind i den almindelige, mere langsommelige, men også mere grundige procedure. I den tid, hvor de så opholder sig i landet, skabes der efterhånden en stærkere og stærkere forhåbning hos dem om, at de nu kan blive, og at de kan opnå flygtningestatus. Dette, at de har opholdt sig i landet i så lang tid, kan i sig selv ende med at blive et selvstændigt argument, og på den måde risikerer vi helt at fordreje, udhule og ødelægge flygtningebegrebet, også i en international sammenhæng.

Hvad selve proceduren angår, er der jo forskellige opfattelser, hvis vi sammenligner vores forslag og det forslag, som de andre partier har fremsat. Vi har den principielle indvending imod at indføre det nye nr. 2, at der hermed opstår mulighed for diskussion, for uenighed, men i det omfang uenigheden kalder på en videre procedure i flygtninge-nævnet, er nogle af de ønsker, som fik os til at fremsætte dette forslag, forsvundet.

Jeg synes, at man skal være forsigtig med at overdrive hensynet i spørgsmålet om skriftlig procedure i stedet for den mundtlige i disse sager om den grundløse ansøgning. Er der tale om en åbenbart grundløs ansøgning, mener jeg ikke, at der er væsentlige indvendinger imod skriftligheden. Det grundløse skulle jo meget gerne være så åbenbart, at det fremgår også af den skriftlige forelæggelse og den skriftlige behandling.

Dernæst skal jeg sige et par ting om det, hr. Torben Lund var inde på for lidt siden, fortolkningen af ordet »beskyttelse« og dette med, at man risikerer, sådan som hr. Torben

Lund så det i hvert fald, at asylansøgerne eller de mennesker, vi her taler om, kan blive genstand for udvisning og tilbagevisning fra det ene land til det andet, noget, som man vistnok i international sammenhæng kalder »tennis ball expulsions«, altså at man ligesom en bordtennisbold eller en tennisbold ryger over nettet adskillige gange fra det ene land til det andet. Dette er et problem, som vi f.eks. i Europarådet har søgt at løse, og som vi er i færd med at søge at løse, men jeg mener ikke, at der ved den præcisering, som er foreslået fra regeringspartierne side, lægges op til det. Det land, som vedkommende i givet fald sendes til, er jo, må jeg gå ud fra, det, vi kalder første asylland, og dette første asylland vil da ikke have noget grundlag for at ekspedere de pågældende tilbage til Danmark igen. Der er ud fra reglen om første asylland intet grundlag for at kalde Danmark for første asylland og derfor sende disse mennesker ping-pong tilbage tværs over nettet til Danmark. Sådan må jeg i hvert fald se det.

Jeg skal slutte nu, og jeg håber på en bred enighed. Jeg hæfter mig i den forbindelse også ved det, socialdemokratiets ordfører gav udtryk for i samme retning. Jeg håber, at det under udvalgsbehandlingen kan blive muligt at få etableret denne brede enighed, så vi netop undgår, at disse spørgsmål går hen og bliver en politisk katebold. Det forudsætter, at vi fra begge sider er parate til at mødes, og det må jeg så også gå ud fra indgår i den motivering og i den redebonhed, som hr. Torben Lund gav udtryk for.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Det var lige til hr. Bjørn Elmquists bemærkninger om dette med førsteasyllandsbegrebet. Hvis det bare var sådan, at alle lande havde det samme førsteasyllandsbegreb, ville den situation ikke kunne opstå, som jeg mener kan blive følgen af at ændre på formuleringen i § 7, stk. 2. Men når vi nu ved, at der er lande i Europa, som har et andet førsteasyllandsbegreb og en efter vores mening forkert vurdering af, hvad et første asylland bør være, så vil man altså kunne bringe nogle asylansøgere og flygtninge i den situation, at de ikke kan være nogen steder. Derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi undlader at ændre på

[Torben Lund]

formuleringen i udlændingeloven, for at sikre, at de så i hvert fald kan blive her. Den formulering, vi valgte i udlændingeloven i sin tid, var jo netop en formulering, som i ordlyden svarer til en rekommandation fra Europarådet.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil gerne indlede med et par bemærkninger til justitsministerens lidt polemiske indledning til talen i dag.

Justitsministeren kom med nogle bemærkninger om, at Danmark har en vældig tiltrækningskraft på asylansøgere, og at et lille land som Danmark alene ikke kan klare det problem, flygtningene udgør. Nej, det er klart, det kan et lille land som Danmark ikke, og derfor er der også en regel i vores lovgivning og i international lovgivning om, at hvis flygtningeproblemet i Danmark er for stort, har vi en mulighed for at søge kontakt til flygtningehøjkommissariatet og bede det hjælpe os med at løse flygtningeproblemet mere generelt.

Det korte af det lange er jo, at Danmarks andel af flygtninge i forhold til andre vesteuropæiske andele set i forhold til befolkningstallet efter de oversigter, vi har modtaget som bilag i retsudvalget, ikke er stor, og derfor er det ikke rigtigt, at der i situationen ligger noget med, at Danmark nu skal klare dette flygtningeproblem alene. Jeg tror, at man i højkommissariatet regner med, at der er 12-15 millioner mennesker i verden, der er flygtninge i dag, og set i den målestok og i forhold til det danske befolkningstal er det også, selv om vi fik et pres i 1984 specielt fra Iran, ikke noget stort problem i Danmark. Det kan det selvfølgelig gå hen og blive, det vil jeg ikke afvise, men jeg synes, det er forkert af justitsministeren nu at være med til at lægge det op, som om det er et kæmpeproblem.

Det var det ene, jeg godt ville polemisere lidt imod. Det andet er justitsministerens bemærkning om, at andre end justitsministeren har ønsket at ændre loven. Nej, der er ingen af forslagsstillerne bag L 201, der har ønsket at ændre loven. Det var vores udgangspunkt, da vi havde justitsministeren i samråd i retsudvalget for at drøfte situationen omkring det afslag på asylansøgning, som to iranere havde fået, idet det var vores opfattelse og

vores udgangspunkt, at justitsministeren havde en hjemmel inden for lovens rammer til at give de to iranere en midlertidig opholdstilladelse. Det mente justitsministeren ikke at han havde, og derfor så vi os foranlediget til at foreslå de ændringer af udlændingeloven, som nu er indeholdt i vores lovforslag. Men som sagt lå der ikke oprindeligt noget ønske fra vores side om at ændre loven, og derfor ligger der heller ikke i vores forslag til ændringer noget, som indebærer, at de intentioner, der lå bag vores tilslutning til udlændingeloven i sin tid, skulle ændres.

Vi anerkender flygtningenævnets kompetence til at afgøre, hvilke asylansøgere der kan opnå flygtningestatus i Danmark. Jeg har udtrykkeligt sagt, at det skal ske af de humanitære grunde, som er opregnet i § 26, og at der derudover må eksistere en mulighed for at give opholdstilladelse til mennesker, selv om de har fået nægtet politisk asyl. Jeg er da enig med hr. Bjørn Elmquist i, at det kan genindføre den politisering, der fandt sted i nogle sager, før vi fik den nye udlændingelov, men det må vi så leve med, hvis de humanitære forhold i den grad taler for, at vi ikke sender de pågældende mennesker ud af landet.

Det var et par bemærkninger til det, der er hovedpunktet i vores lovforslag, nemlig det, der er anført under nr. 1.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt sager af særlig hastende karakter skal kunne forelægges på en anden måde for hele flygtningenævnet, og den mulighed eksisterer jo allerede. Når det for os er afgørende, at afgørelsen i sager af hastende karakter også i disse tilfælde træffes ikke af formanden for flygtningenævnet alene, men af formanden og en repræsentant for flygtningehjælpen, er det, fordi vi anser flygtningehjælpen for at have nogle ganske særlige erfaringer på dette område, og det har været helt afgørende for vores tilslutning til loven, at flygtningehjælpen fik den indflydelse i flygtningenævnet, som den har fået efter flygtningenævnets sammensætning. Derfor har vi foreslået den ændring, der er indeholdt i § 1, nr. 4, i vores forslag, altså lovforslag nr. L 201, og vi mener ikke, at regeringspartierne forslag til ændring af § 56 skal nyde fremme.

Vi er også modstandere af, at man fjerner den mundtlige høring i sagerne; man giver i hvert fald mulighed for at fjerne den mundt-

[Ebba Strange]

lige forelæggelse af sagerne i nævnet, og det mener vi er en svækkelse af den retssikkerhed, som gerne skulle ligge i flygtningenævnets behandling af sagerne.

Det kan godt være, at vi ikke i forbindelse med dette lovforslag, men måske på et senere tidspunkt, når dette her er overstået, skal drøfte flygtningenævnets forretningsorden, for det er jo helt åbenbart et område, hvor der, som ministeren siger, er tale om et organ af domstolslignende karakter. Det er jo rigtigt; sådan opfatter vi det vistnok alle sammen, men alligevel har vi den lukkethed i nævnet, som gør, at dommerne ikke bagefter må gå ud og udtale sig, og det må ikke sive ud, om der har været dissens i de pågældende sager, og hvilke personer der i givet fald har afgivet dissens. Jeg synes, vi er i en lidt grå zone på dette område: er det en domstol, eller er det ikke en domstol? Det er i hvert fald noget, vi fra SFs side meget gerne vil have drøftet, om ikke i forbindelse præcis med disse lovforslag, så når bølgerne har lagt sig og der er vedtaget det, der skal vedtages omkring de spørgsmål, vi nu behandler. Men jeg vil nævne det i denne forbindelse, fordi regeringspartierne foreslår at fjerne dette, at man har ret til at forelægge sin sag mundtligt for nævnet. Det forslag er vi som sagt modstandere af.

Vi er også bekymrede med hensyn til det, der er foreslået i § 1, nr. 1, i regeringspartiernes forslag. Hr. Torben Lund har været noget inde på det. Hr. Bjørn Elmquist sagde, at man i de tilfælde ikke kunne sende asylansøgeren tilbage til Danmark. Nej, men jeg kan huske, at vi drøftede netop denne formulering kolossalt meget. Det er ikke tilfældigt, at der kun kom til at stå »beskyttelse« og ikke kom til at stå »beskyttelse mod tilbagesendelse til hjemlandet«, for vi kendte eksempler på folk, der var blevet sendt fra det ene land til det andet, og Gammeltoft-Hansen skriver en hel del netop om den slags flygtninge i sin bog om flygtningeret. Selv om vi ikke får dem tilbage til Danmark, risikerer disse mennesker altså at blive sendt fra det ene land til det andet, og derfor har det været magtpåliggende for os, at der kommer til at stå, at de skal kunne opnå beskyttelse i det land, de bliver sendt til, og ikke blot beskyttelse mod hjemsendelse.

Endelig vil jeg sige om ministerens forslag om eventuelt at dele flygtningenævnet op, at

det vil jeg ikke tage stilling til på nuværende tidspunkt. Vi må drøfte i retsudvalget, om der kan ligge nogle fordele i det. Det er givet, at presset på flygtningenævnet er stort i øjeblikket, og det er en psykisk belastning for de mennesker, der går og venter på at få deres sager behandlet, og det er en belastning for flygtningenævnet. Det er muligt, at det er en opdeling af nævnet, man skal overveje, men det vil jeg ikke tage stilling til ved denne lejlighed.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Den foregående ordførers indlæg får mig til at præcisere en lille smule med hensyn til flygtningenævnet. Der blev nævnt noget om flygtningenævnet og offentligheden. Ja, offentlighed er jo en god ting, men man bør huske, når man bringer et spørgsmål om offentlighed ind i sager, der behandles ved flygtningenævnet, at vi befinder os på et meget ømtåligt område. Dels er der de nødvendige oplysninger, som flygtningenævnets medlemmer skal have om det land, som asylansøgeren kommer fra, og det kan jo i sig selv være et så ømtåligt område, at man skal være meget forsigtig med at lade noget slippe ud om grundlaget – jeg minder her om gidseltagningen i Teheran over for amerikanerne – dels ligger der heri bestemt også i dette tilfælde en beskyttelse for en asylansøger, der ikke får godkendt sin flygtningeanmodning. Jeg vil advare imod, at man finder for store lighedspunkter mellem domstolene og flygtningenævnet og er for bastant i sine krav til offentlighedens indsigt i grundlaget.

Jeg er heller ikke begejstret ved tanken om, at man skal opdele flygtningenævnet. Flygtningenævnets sammensætning er resultat af en meget omhyggelig overvejelse. Bli- ver det nødvendigt for at nå igennem sagerne at afhjælpe køen for behandlinger, så burde vi efter min opfattelse overveje at nedsætte endnu et flygtningenævn sammensat på samme måde som det, vi har, men det kan vi naturligvis drøfte nærmere i retsudvalget.

Det, vi behandler her, er jo to private lovforslag, dels et forslag fra socialdemokratiet, SF, radikale og VS, dels et forslag fra partierne konservative, venstre, CD og kristeligt folkeparti; der er intet regeringsforslag. Jeg kan nok undre mig noget over, at dette sidste private lovforslag, hvortil kristeligt folkeparti

[Bernhard Baunsgaard]

er medforslagsstiller, har fået den udformning, som det har. Det undrer mig meget i betragtning af de drøftelser, jeg har ført med medlemmer af kristeligt folkeparti.

Men til det, der foreslås. Der er for det første lovforslag nr. L 201, hvor socialdemokrater, radikale, SF og VS står sammen. Her har vi præciseret, at justitsministeren har en adgang til at gribe ind, når flygtningenævnet har truffet afgørelsen – der ikke kan diskuteres – om vedkommende asylansøger er flygtning eller ej. Vi har jo tidligere her i salen diskuteret, hvorvidt den danske flygtningelov er så helt enestående og fremragende. Jeg kan i anledning af denne præcisering gøre opmærksom på, at det er en mulighed, som har været gældende i Vesttyskland siden 1966. Man kan ikke på én gang hævde, at den danske flygtningelov er helt fremragende, og så mene, at det skulle være nødvendigt at præcisere en så rimelig adgang som, at afgørende humanitære hensyn i undtagelsestilfælde kan tale for, at en asylansøger alligevel får lov til at blive, selv om vedkommende ikke kan godkendes som flygtning.

Dernæst spørgsmålet om ret til mundtlig forelæggelse. Siden 1919, for mere end to menneskealdre siden, har det været gældende i dansk ret, at man har mundtlig procedure ved en domstol, og i det omfang man betragter flygtningenævnet som en slags domstol, må det være rimeligt, at flygtninge har ret til at forelægge deres sag mundtligt. Det kan jo dreje sig om liv eller død for vedkommende. Er det urimeligt, at man giver dem lov til at forklare deres sag, når der skal træffes en afgørelse?

Jeg vil her minde om, hvad læge Inge Kemp Geneffe har sagt om, hvor vanskeligt det er at få en flygtning eller et torturoffer til at åbne sig og forklare, hvad der er sket. Hvilket menneske har lyst til over for andre at fortælle om de fornedrelser eller overgreb, man har været udsat for? Det er meget vanskeligt. Vi må give dem lov til det, også selv om det i første omgang ser ud til at være en åbenlyst grundløs ansøgning om at blive godkendt som flygtning, der foreligger. Det kan meget vel tænkes, at der er blokeringer, så det er klart, at man må fastholde den mundtlige forelæggelse.

Regeringspartierne har jo foreslået, at mundtlig forelæggelse også skal kunne suspenderes i tilfælde, hvor det drejer sig om en

ikke åbenbart grundløs ansøgning, og det er meget, meget betænkeligt. Jeg mener ikke, at kravet om mundtlighed bør fraviges.

Derefter har de samme regeringspartier taget stilling til det, der kaldes »refugees in orbit«, altså folk, der måske i årevis er på flugt fra det ene land til det andet, uden at nogen vil modtage dem – det drejer sig om tusinder af mennesker – skønt det i adskillige tilfælde er åbenlyst, at de er flygtninge; man sender bare vedkommende videre og siger: det var ikke os først, og det må være et andet sted. Vi har adskillige tilfælde af den slags, og vi bør ikke på nogen måde svække den adgang til opholdstilladelse, der findes i den gældende lov.

Endelig vil jeg sige om ministerens ord om, at det kan være en belastning for et menneske, der mod al rimelighed fastholder sin ansøgning om at blive godkendt som flygtning, at det tager lang tid. Det kan være en belastning for vedkommende, der ikke kan indse, at han eller hun ikke har en rimelig grund til at ansøge. Vi har jo også bøjet os for – for mit eget vedkommende med stor betænkelighed – at formanden for flygtningenævnet plus Dansk Flygtningehjælps repræsentant kan behandle disse sager og træffe en afgørelse, hvis de er enige. Jeg synes, vi skal prøve, om det er nok, at vi nedsætter dette særlige underudvalg bestående af formanden plus den ene af Dansk Flygtningehjælps repræsentanter, men vi har så muligheden for også at lade formandens suppleant og den anden repræsentant for Dansk Flygtningehjælp træde ind i særlige situationer. Men jeg mener, det må være afgørende, at ansøgeren får lov til at forelægge sin sag mundtligt også i disse tilfælde.

Jeg kan kun sige, også med hensyn til ministerens begrundelse, at det kan være belastende, når det trækker ud. Det er naturligvis altid belastende for ansøgeren, men det kan i sig selv medføre en ændring af situationen. Derfor er det væsentligt, at vi meget hurtigt får gennemført denne præcisering og de ændringer af udlændingeloven, som må følge af, at vi er kommet i en klemme med mange ansøgninger, der venter på at blive behandlet.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

[Ebba Strange]

Jeg opfattede hr. Bernhard Baunsgaards første bemærkninger som rettet lidt til mig, og jeg vil for en ordens skyld sige, at jeg har forståelse for, at vi ikke kan få offentliggjort grundlaget for flygtningenævnets afgørelser. Jeg har heller ikke på noget tidspunkt foreslået offentliggørelse af ambassadens rapport fra Teheran. Jeg har bedt om, at vi fik den at se i retsudvalget, men jeg har aldrig foreslået, at den skulle offentliggøres.

Det, der lå i mine bemærkninger, var et forslag om at overveje en ændring af flygtningenævnets forretningsorden på en sådan måde, at offentligheden kunne få at vide, om der var dissens i sagerne. Ved en landsretsafgørelse eller en højesteretsafgørelse får vi jo at vide, at de og de navngivne dommere har forholdt sig sådan og sådan til sagen. Det var sådan noget, jeg tænkte på, da jeg snakkede om offentliggørelse af dissenser i flygtningenævnet.

Birgith Mogensen (CD):

Naturligvis må CD skarpt tage afstand fra Mogens Glistrups stillingtagen til de i sin tid inviterede gæstearbejdere og til flygtningeproblemet som helhed. Men lige så naturligt er det, at flygtningenævnet hurtigt må kunne nægte flygtningestatus til almindelige kriminelle, uanset hvilket land de kommer fra. F.eks. er det en kendsgerning, at antallet af udenlandske narkotikaforbrydere, som ikke selv er narkomaner, procentvis i forhold til samme kategori danskere optager langt flere fængselspladser.

Vi ved, at visse borgerkrige og andre krige delvis finansieres af narkotikahandel. Bl.a. derfor er det absolut nødvendigt lynhurtigt at afvise og udvise disse og andre kriminelle personer, hvilket land de end kommer fra.

Jeg ved godt, at nogle har forsøgt at gøre betegnelsen »bekvemmelighedsflygtning« til et uartigt ord. Ikke desto mindre dækker denne betegnelse ganske godt, når vi tænker på en del af den kategori udlændinge, som er kommet til Danmark inden for det sidste års tid. Jeg bebrejder ikke denne gruppe tilrejsende, at de er landet i Danmark. En liberal 1983-udlændingelov gav disse mennesker forhåbninger om en langt bedre tilværelse i Danmark. »Illegale« rejsebureauformere vildledte og forførte disse mennesker. Pengebeğærige menneskesmulere var og er det led,

som bringer hovedparten af disse personer til Danmark, og som Poul Hartling har sagt, opbygger de tit en usand historie, som giver dem flygtningestatus og senere asyl.

Flygtningenævnet har svært ved at kontrollere, om den enkelte taler sandt. Med hensyn til forespørgsler af kontrolmæssig art er det f.eks. umuligt at fæste lid til indhentede oplysninger fra det despotiske, præstestyrede Iran. Man kan heller ikke regne med at få reelle informationer fra kaoslandet Libanon. I disse og lignende tilfælde må tvivlen komme asylansøgeren til gode. Flygtningenævnet må af humanitære årsager forlænge visse opholdstilladelser eller returnere vedkommende til første asylland, indtil den såkaldte flygtningsforhold er nøje undersøgt. Det må gøres svært at lyve sig igennem det nåleøje, der fører til asylret.

Der er ingen tvivl om, at nogle folketingsmedlemmer i denne sag betragter en del af min tale som nebenan-snak. Det må jeg finde mig i, men vær sikker på, at formålet med det, jeg har sagt, er at mane til eftertanke.

Med disse bemærkninger vil jeg meddele, at CD tilslutter sig regeringspartierne forslag om ændring af udlændingeloven.

Vedrørende L 201 er vi mange, der mener, at et stort antal mennesker er og fremtidig vil være uægte flygtninge, som direktoratet for udlændinge kan nægte flygtningestatus inden tre døgn forløb. De udvises omgående til første asylland eller andet land. Den anden gruppe, hvor beviser og andre ting taler for, at flygtningen virkelig er en ægte flygtning, skal omgående have flygtningestatus og hurtigst muligt forsynes med asylret og derefter integreres i det danske samfund.

En sådan hastig procedure vil mindske grundløse klager til flygtningenævnet. Flygtningenævnet skal kun tage sig af klager, hvor der er tvivl med hensyn til spørgsmålet om uægte eller ægte flygtninge. Til gengæld skal disse klager behandles meget effektivt og endeligt afgøres af formanden for flygtningenævnet og en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp. Hvis de ikke kan blive enige, må hele nævnet stemme sig til et resultat.

CD kan godt medvirke til den humanitære del af lovforslaget, dog mener vi, at begrebet »humanitære grunde« må defineres mere nøjagtigt, f.eks. spørgsmålet om, hvilke grunde der ikke falder ind under betegnelsen »humanitære«.

[Birgith Mogensen]

Hvis nævnte procedure gennemføres effektivt, bliver der ikke behov for justitsministerens medvirken med hensyn til at omstøde de afgørelser, som er truffet af direktoratet for udlændinge eller/og flygtningenævnet. Men for at imødekomme forslagsstillernes lovforslag bedst muligt og for at totalgardere mod justitsmord kan CD acceptere, at helt ekstreme tilfælde må kunne havne på justitsministerens skrivebord.

Alt i alt vil CD være positivt i udvalgsarbejdet, dog lidt kritisk, hvis begrebet humane tilsættelse ikke tømres lidt bedre sammen.

Lenger (VS):

Jeg synes, det var en meget vigtig problemstilling, fru Ebba Strange og hr. Bernhard Baunsgaard var inde på i spørgsmålet om offentlighed omkring flygtningenævnets arbejde. Der kan være mange gode grunde til, at der ikke skal være den samme offentlighed omkring behandlingen i flygtningenævnet som i andre domstolslignende organer; bl.a. kan det skade flygtninge, hvis oplysninger, som er afgivet dér, kommer ud til en bredere offentlighed. På den anden side er det et problem, at afgørelserne er så lukkede, som de er nu.

Noget af det, som vi kunne forestille os man kunne gøre for at løse problemet på en hensigtsmæssig måde, ville være, at man i det mindste gav flygtningene en skriftlig afgørelse af det, der er foretaget, og derunder en fremstilling af sagen og sagens baggrund. Det får flygtningene ikke i dag, de får en kortfattet, lakonisk meddelelse uden mulighed for selv at se, hvad der egentlig er lagt til grund for afgørelsen. Hvis de fik en bredere, skriftlig afgørelse, ville de også selv have mulighed for at tage stilling til, om de mente, at det var noget, der skulle offentliggøres.

Ellers er en lang række af de synspunkter, som ligger bag det forslag, som VS er medforlagsstiller til, jo blevet fremført allerede nu på udmærket vis af hr. Torben Lund, fru Ebba Strange og hr. Bernhard Baunsgaard, og det vil jeg ikke gentage. Baggrunden er jo den konkrete sag med de to afviste iranere og den uenighed om fortolkningen af udlændingeloven, som opstod som følge af denne sag. Men jeg vil godt komme med nogle ganske få tilføjelser til det, der er sagt af ordfø-

rerne for de andre partier bag lovforslag nr. L 201.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at den foreslåede affattelse af § 56 ikke lige præcis er VS' livret, men vi har tilsluttet os, at den er med i lovforslaget, idet vi naturligvis forudsætter, at de sager, der afgøres på den måde, også er fuldt oplyst, når afgørelsen træffes. Det skal stå klart, at en klage er åbenbart grundløs, før man træffer afgørelsen i henhold til § 56. Det, som er vigtigt for os i den forbindelse, er, at vi bevarer muligheden for mundtlig forelæggelse, og at vi bevarer muligheden for forskellige former for bistand. Det er også vigtigt for os, at Dansk Flygtningehjælp deltager i afgørelser efter disse særlige regler.

Det er til gengæld baggrunden for, at vi afviser regeringens lovforslag og helt tilslutter os hr. Torben Lunds betragtninger om regeringspartierne's udformning af begrebet »åbenbart grundløs« og opholdsbetingelserne i forbindelse med dette begreb.

Jeg vil godt i tilknytning hertil sige, at det, man nok snarere kunne diskutere, var, om de retsgarantier, som man giver nu, faktisk er tilstrækkelige. Hr. Bernhard Baunsgaard berørte ganske kort det problem, at det nogle gange er vanskeligt for en flygtning at redegøre for sin sag, og jeg vil gerne uddybe det ved at sige, at det nok især er vanskeligt for flygtningen over for myndigheder at redegøre for sin sag. Flygtningen har jo af gode grunde stor skræk for myndigheder og kan mange gange have meget svært ved at skelne mellem, hvilke myndigheder der har hvilke funktioner, især når han kommer til et helt andet land. Men dertil kommer så, at vi har erfaret – jeg har kendskab til konkrete sager – at en flygtning først efter mange timers samtaler siger, hvad det egentlig er, sagen drejer sig om, først efter mange timers samtaler åbner sig og fortæller, hvad han har været ude for i sit hjemland. Det gør flygtningen kun over for de mennesker, som han har haft mulighed for at tale med i så lang tid. Det stiller selvfølgelig de retsgarantier, som vi har givet ved mundtlig forelæggelse, noget ringere, for det er jo ikke så lang tid, flygtningenævnet kan bruge til at behandle de enkelte sager.

Det er et problem, og det er også et problem, selv om der ydes advokatbistand, for advokater har meget sjældent den tid, der

[Lenger]

skal til for i den grad at sikre sig, at man får at vide, hvad det egentlig er, der ligger bag den enkelte flygtningesag. Derfor er det for os at se ikke et spørgsmål om at indskrænke retsgarantierne, men snarere en diskussion om, hvordan man kunne udvide dem.

Vi har også kendskab til, at direktoratet for udlændinge i stigende grad afviser flygtninge og med mere og mere tvivlsomme begrundelser. Vi har kendskab til sager, hvor man tillægger det helt selvstændig vægt, at nogle hundrede iranere frivilligt har forladt Danmark, og bruger det som begrundelse – sammen med andre begrundelser ganske vist – for også at afvise i konkrete sager.

Vi har også kendskab til, at man i konkrete sager bruger en oplysning, som en anden iraner har fremsat, oven i købet i flygtninge-nævnet. En påstand om, at han nok troede, han kunne vende tilbage til Iran uden represalier, bliver også brugt som begrundelse i andre helt konkrete sager. Det synes vi er meget uheldigt.

Jeg vil gerne yderligere vedrørende lovforslag nr. L 201 præcisere, at der ikke er tale om at indføre en ny flygtningestatus, men nok om at indføre en ny status. Det vil altså sige, at justitsministeren ikke bliver noget kontrolorgan for flygtningenævnet. Justitsministeren bliver ikke en ekstra ankeinstans, og den status, som justitsministeren giver, er en opholdstilladelse og ikke en flygtningestatus, og det er noget helt andet. Derfor har vi ikke nogen principielle betænkeligheder ved at give justitsministeren en klarere bemyndigelse i udlændingeloven end den, der er der i forvejen.

Vi ser, ligesom andre har sagt det, også meget gerne, at der bliver et bredt flertal for de ændringer, der er foreslået her. Vi er naturligvis ikke interesserede i at udhule udlændingeloven til gengæld for et bredt flertal, men omvendt synes vi, det er meget vigtigt at få undersøgt, om der ikke kunne blive et bredt flertal for nogle af de synspunkter, der ligger bag lovforslag nr. L 201. Jeg har forstået, at centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti er positivt indstillet over for nogle af de tanker, der ligger bag.

Årsagen til, at vi gerne ser et bredt flertal for dette lovforslag, et såmænd ikke så meget, at vi har nogle specielle lyster i retning af at lave forlig med regeringen, men at vi synes, det ville være meget uheldigt, hvis de

flygtninge, der er i Danmark, skulle gå og afvente med skræk og bæven, hver eneste gang der bliver udkrevet folketingsvalg, hvilken status de så får. Af den årsag ser vi meget gerne, at så mange som overhovedet muligt kunne stemme for det forslag, der hedder lovforslag nr. L 201.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil helt i stil med den sidste ordfører understrege betydningen af et bredt forlig netop på dette område af hensyn til flygtningene. Jeg mener også, det vil være af stor betydning, hvis vi fik et bredt forlig, når vi i den samme måned, hvor vi behandler dette lovforslag, har været udsat for Mogens Glistrups veritable angreb på flygtninge, de mennesker, der på grund af forfølgelse m.m. har måttet forlade hus og hjem.

Når folketinget nu skal drøfte nogle forslag til ændringer af udlændingeloven, er det væsentligt at fastholde, at flygtningenævnet fortsat skal være appelinstant; det ville være forkert at underkende flygtningenævnet i asylsager. Men det, vi har brug for, er at få skabt lovhjemmel for, at justitsministeren har mulighed for at give midlertidig opholdstilladelse, hvor der er tvivl om flygtningestatus, men usikkerhed om asylansøgenes skæbne, hvis de vender tilbage. Vi gavner ikke flygtningene generelt ved at udvande flygtningebegrebet, men i et humant samfund bør der helt klart være lovhjemmel for en midlertidig opholdstilladelse, så vi aldrig sender mennesker ud af landet, hvis man har en formodning om, at det er forbundet med menneskeligt uacceptable konsekvenser.

Dernæst en bemærkning til hr. Bernhard Baunsgaard. Der er nogle vanskelige juridiske spørgsmål, som jeg ikke kan se helt til bunds i, og derfor har jeg udtrykkeligt sagt, at vi under udvalgsarbejdet må se at få undersøgt nogle spørgsmål. Jeg har også under debatten bemærket, hvordan de lærde jurister har tolket bl.a. § 7, stk. 2, forskelligt, og jeg vil gerne redegøre for mit principielle ønske i dette spørgsmål, og så håber jeg under udvalgsarbejdet at finde ud af, hvilken juridisk formulering der imødekommer dette ønske.

Jeg mener, det vil være rigtigt med en hurtigere behandling af de åbenbart grundløse asylansøgninger, men det må ske, uden at

[Kofod-Svendsen]

man sætter de judicielle garantier ud af spillet, og her er der forskellige ting, som må afklares. Det er vigtigt, at beskyttelsen mod tilbagesendelse til hjemlandet styrkes, men det må ske uden at genindføre refugee in orbit-problemet, hvor flygtningen bliver en kastebold, der ustandselig jages fra grænse til grænse. Hvilken juridisk formulering der bedst sikrer os mod dette, vil jeg gerne have undersøgt nøjere i udvalget. Det har der ikke været tid til for mit vedkommende at få et endeligt juridisk responsum om.

Jeg forstår også ønsket om at hindre, at vi om kort tid får en betydelig sagspukkel og mange måneders ventetid i forbindelse med flygtningenævnets sagsbehandling. Men i ønsket om en hurtigere sagsbehandling må man ikke overse, at de fleste flygtningesager sjældent er ens. Derfor skal det fortsat være det absolut normale, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at forelægge sagen mundtligt. Jeg ønsker nøjere undersøgt, om man overhovedet kan begrænse adgangen til mundtlig sagsforelæggelse uden at give køb på retssikkerheden. Her er det igen retssikkerheden, der er det afgørende for mig; det vil jeg også gerne have yderligere undersøgt.

Endelig har det været drøftet, om sager af særlig belastende karakter kan afgøres alene af formanden for flygtningenævnet eller afgørelsen skal træffes af formanden sammen med en repræsentant for flygtningehjælpen. Personlig mener jeg, det er forbundet med den største retsgaranti, hvis to personer skal vurdere en hastesag. Bliver arbejdet lagt rigtigt til rette, tror jeg også, at to personer kan få behandlet hastesagerne, uden at de trækker i langdrag.

Endelig bør der nedsættes et mindre udvalg, der kunne rådgive og oplyse allerede før indrejsen til Danmark om muligheden for at blive godkendt som flygtning i Danmark. Det vil utvivlsomt have den virkning, at en række asylansøgere selv indser, at de ikke har mulighed for at blive godkendt i Danmark, og derfor rejser hjem igen eller rejser til et andet land, jfr. dog udlændingelovens § 48, stk. 2, om, at udlændinge skal gøres bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

Ud fra disse bemærkninger vil jeg meget gerne medvirke til et positivt udvalgsarbejde med det sigte at få et bredt forlig for yderli-

gere at præcisere den humane linje, vi har i den gældende udlændingelov.

Pia Kjærsgaard (FP):

Danmark har et flygtningeproblem. Justitsministeren har indrømmet det, et flertal i befolkningen har indset det, og fremskridtspartiet har gjort opmærksom på det.

Hidtil har fremskridtspartiet været ene om at gøre noget ved problemet ved at fremsætte lovforslag om ændring af flygtningeloven. Dette lovforslag blev dog sjoflet igennem herinde af alle partier ved førstebehandlingen for nylig. I stedet for stak regeringen hovederne sammen med sine socialdemokratiske venner, og resultaterne er vi i gang med at diskutere i form af to forskellige forslag.

Man kan nok sige, at partierne med disse udspil koger op til lapperier på den tåbelige flygtningelov til forskel fra fremskridtspartiets forslag, der skulle bremse invitationen af bekvemmelighedsflygtninge.

Hvad angår lovforslaget fra SF, VS, S og RV, mener jeg, det er højst ejendommeligt, at disse partier med socialdemokratiet i spidsen nu vil give justitsministeren så megen bemyndigelse. Socialdemokratiet har tidligere haft travlt med at flytte sagerne og afgørelserne fra justitsministeren, men nu, hvor det passer dårligt, vil man have afgørelserne tilbage til justitsministeren. Det er et fantastisk hykleri, socialdemokratiet og de andre forslagsstillere her stiller til skue.

Ændringen af § 56, stk. 3, er for mig at se det rene fyld. Det er såmænd meget sandsynligt, at formanden for flygtningenævnet og medlemmet af Dansk Flygtningehjælp ikke bliver enige, og så skal der nye skriverier og papirrusserier til, og imens der diskuteres, går tiden til asylsøgerens fordel.

Vi afviser blankt lovforslag nr. L 201. Det er fuldstændig urimeligt, at de fire partier og regeringen gør, hvad de kan for at sikre enhver fremmed opholdstilladelse her i landet. Trods klare tilkendegivelser fra flygtningekommissær Poul Hartling om, at det for en stor del ikke er rigtige flygtninge, vi modtager, bibeholder man loven. Trods forsikringer fra Iran om, at der ikke vil ske noget med dem, der vender tilbage, og trods det, at de mange asylsøgere, vi modtager, kommer fra Østtyskland og ofte efter måneders ophold i Tyrkiet, åbner tossegode Danmark

[Pia Kjærsgaard]

alligevel sine grænser og påtager sig forsørgelse af asylsøgere, som påstår sig forfulgt i deres hjemland.

Det tragiske ved denne flygtningelov er, at vi i bare iver efter at være så humanitære som muligt har ødelagt mulighederne for en del flygtninge, der er godkendt af FN's flygtningekommissær som ægte flygtninge. Den linje fortsætter regeringen og venstrefløjens, så enhver asylsøger nu kan få opholdstilladelse, bare han er forkølet, har et dårligt knæ eller siger, at nerverne er dårlige. Det er fuldstændig urimeligt og uartigt, at man herinde stiller sig bedrøvet an over for den danske befolknings flertal.

I forvejen har regeringen ikke kunnet få økonomien til at hænge sammen, hvilket ses af de rekordhøje skatter og afgifter, borgerne belemres med. Man har boligproblemer, ungdomsarbejdsløshed og økonomiske problemer blandt vore pensionister samt en generelt stor arbejdsløshed, der procentvis er væsentlig højere blandt fremmede i vores land. Nye millioner skal nu trækkes ud af stats- og kommunekasserne til bespisning, boligudgifter, undervisning, ja enhver form for understøttelse, til fremmede statsborgere, der kalder sig asylsøgere.

Alene boligproblemet ser ud til at volde problemer – ikke for Dansk Flygtningehjælp, men for asylsøgerne. Det er jo gang på gang sket, at de såkaldte flygtninge har været utilfredse med boligforholdene. Det har resulteret i blokader, slagsmål og negative udtalelser om de boligforhold, vi byder asylsøgerne. Problemet bliver ikke mindre, når tilsyneladende alle asylansøgningerne nu skal ende i opholdstilladelse. Hvor vil man finde boliger til de tusinder af fremmede, når man ikke engang kan skaffe vore egne landsmænd boliger nok? Vil man nedlægge samlingssteder, hvor vore ældre medborgere har fundet sammen, som vi har set det ske med Hotel Concorde i Valby, hvor de ældre er sat på gaden af sparehensyn og hotellet i stedet er blevet befolket med fremmede statsborgere under Røde Kors' opsyn? Der er virkelig god grund til at spørge.

Det lovforslag, der er kommet fra regeringspartierne, bærer ikke justitsministerens navn som forslagsstiller. Ved en gennemlæsning får man mistanke om, at det skyldes forslaget ringhed – det bærer ikke præg af at være lavet ved juridiske embedsmænds

hjælp. Spørgsmålet er, om man på forhånd har været klar over, at et så ringe forslag ikke vil blive vedtaget, og at justitsministeren derfor ikke står som forslagsstiller. Fremskridtspartiet kan i hvert fald ikke gå ind for forslaget.

Lad mig nævne § 7, stk. 2-ændringen. Ifølge forslaget skal det fremover hedde i slutningen: »beskyttelse mod tilbagesendelse til hjemlandet«. Det kan blive nogle interessante sager, der kommer ud af det, hvis vi vil sende folk tilbage til deres hjemland, hvor der eksempelvis er fred igen efter en krig, men personen ikke vil. Hvad gør vi så? Det er det, de fire regeringspartier vil med deres forslag.

Der er fortsat ingen muligheder for at afvise asylsøgere ved grænsen. Vi vil fortsat blive oversvømmet. Der er intet i forslaget, der gør asylpukkelens mindre, medmindre man da vil til at behandle sagerne i bundter.

I den anledning vil jeg gerne spørge justitsministeren, hvor mange sager der i øjeblikket venter i flygtningenævnet på at blive afgjort. Det er jo nogen tid siden, nævnet har kunnet tage sager ind til afgørelse.

For øvrigt kunne det være interessant at høre, hvad de forskellige ordførere fra oppositionen mener flygtningenævnet skal lave. Med det forslag, partierne har fremsat, gøres nævnets afgørelser jo ugyldige, idet man laver nye lovforslag, der skal tilgodese partiernes specielle interesser.

Med venstrefløjens partiers forslag er der opstået en helt ny slags flygtninge. Hidtil har vi haft »A«- og »B«-flygtninge, men hvis dette forslag vedtages, får vi også »C«-flygtninge, altså rene bekvemmelighedsflygtninge.

Hele baggrunden er jo den uro, der er skabt ved de iranske demonstrationer for to iranere, der ikke har kunnet bestemme sig for, hvorfor de søgte asyl, og derfor blev afvist. Skal lovændringen gælde for disse to iranere, må partierne herinde være klar over, at de endnu en gang stemmer for en lov, der har tilbagevirkende kraft. Det er fantastisk, at partierne herinde tror, at de kan være og har råd til at være socialkontor for en hel verdens asylsøgere. Vi har ikke råd, og det er ubegribeligt, hvordan regeringen kan blive ved med at trylle penge frem til at forsørge alle disse fremmede mennesker.

Igennem et stykke tid har vi i dagspressen kunnet følge, hvordan en hjertesyg patient

[Pia Kjærsgaard]

har fået afslag på penge fra det offentlige, så han kan blive undersøgt og opereret. For ham er det et spørgsmål om liv og død, men denne danske borger har man afslået at støtte økonomisk. Hvad er det for en mentalitet?

Vi har også kunnet læse om, hvordan man har villet markedsføre vor asyllov ved hjælp af en folder på forskellige sprog. Jeg ved, at specielt hr. Bernhard Baunsgaard har været meget interesseret i at få den produceret, og han har endda rykket justitsministeren for udgivelsesdagen. Denne folder er nu ganske uaktuel, når et eller andet flertal vedtager de nye ændringer, og jeg må da også indrømme, at jeg finder det ganske overflødigt med al den service over for asylsøgere.

Måske vil justitsministeren oplyse, hvor man påtænker denne asylsagsbrochure anbragt. Skal det være på ambassader, i kiosker, i lufthavne, eller hvor tænker man mere præcist at lave dette asylfremstød?

Jeg startede med at sige, at Danmark har et flygtningeproblem, og at det er så omfattende og voksende, at det ville være mere rimeligt, at det gik ud til en folkeafstemning. Dette smålapperi forandrer intet ved problemet; det forstærker det kun. Det eneste, man må gøre sig klart, er, at vore grænser fortsat er på vid gab, og at asylsøgerne efterhånden kender kriteriet for at blive anerkendt som flygtning ret godt.

Et stort flertal i befolkningen har allerede indset problemet og ønsker det ændret gennem en skærpelse af udlændingeloven. Nu mangler vi så bare, at partierne herinde gør noget ved problemet, inden det er for sent. Vi advarede i 1983, og vi advarede igen i 1985. Flygtningeloven bør laves om.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal naturligvis ikke på nogen måde prøve at opklare alt, hvad der blev sagt, og begrænse uvidenheden om flygtningesager, men der er én bemærkning, som jeg synes ikke må stå. Der blev brugt udtrykkene tryksager og foldere, og jeg ved ikke hvad, om det, at der er blevet anmodet om, at man skriftligt fremstiller betingelserne for at blive godkendt som flygtning i Danmark.

Jeg vil gerne takke justitsministeren for, at den høring, som justitsministeren havde i gang, nu er blevet færdig, og at folderen –

oplysningen – nu er parat til at blive sendt ud. Jeg tror, den vil være absolut nyttig, for det er ganske klart, at der i udlandet har været forkerte oplysninger om betingelserne for at blive godkendt som flygtning i Danmark. Det er vel også talende, at en fjerdedel af de sager, der er blevet behandlet vedrørende iranere, der har søgt herop, er blevet afvist, og adskillige af iranerne har sagt: når det er betingelserne, rejser vi frivilligt. Jeg tror, folderen er nyttig, og vil gerne takke endnu en gang.

Maisted (FD):

Jeg er ikke medlem af retsudvalget og har aldrig været med til at behandle disse flygtningelove i retsudvalget eller i andre udvalg. Men det undrer mig, at folketingets flertal tager så let på denne sag, som det gør.

Det, fru Pia Kjærsgaard har sagt her fra talerstolen, dækker nok ikke helt forkert 60 pct. af den danske befolknings opfattelse. Jeg tænker ikke på de overdrivelser og mærkværdigheder, Mogens Glistrup har udtalt, men på indholdet i det, fru Pia Kjærsgaard sagde, nemlig at befolkningen ganske enkelt ikke forstår, at man behandler et problem af denne art så bureaukratisk, som man gør, og at den ikke kan se det fornuftige i, at man ikke har mulighed for en hurtig afvisning af ikke-flygtninge ved grænsen, hvilket politiet jo reelt har anmodet folketinget om at indføre. Det er mig ufatteligt, at man ikke vil imødekomme disse relevante ønsker, sådan at man får stoppet en debat, der er fuldstændig ude af proportion.

Jeg synes, at hr. Torben Lund bringer mere ved til bålet, når han omtaler mennesker, der har en anden opfattelse end hr. Torben Lund og socialdemokraterne, som simple mennesker. Det er en fantastisk påstand, for jeg vil tro, at næsten halvdelen af socialdemokratiets vælgere er enige i et ønske om ikke at få en flygtningestrøm til Danmark. De bliver så stemplet af hr. Torben Lund fra socialdemokratiet som simple mennesker.

Når hr. Torben Lund taler om at slå politisk mønt, må man heller ikke se bort fra, at socialdemokratiet har indført, at ikke-danske statsborgere har stemmeret efter tre år til amts- og kommunalvalg. Det var et stemmefiskeri lidt ud over det sædvanlige, så jeg synes, man skal være forsigtig med at vurde-

[Maisted]

re sagen under denne synsvinkel, som hr. Torben Lund gør det. Jeg er altså overbevist om, at disse såkaldt simple mennesker ikke fatter, at man i et direktorat har ansat 120 mennesker til at holde øje med 60 mennesker ved grænsen for at finde ud af, om disse flygtninge er ægte eller ikke ægte.

Jeg synes også, at man fuldstændig ser bort fra hensynet til de fremmede, der har opholdstilladelse her i landet. Når man lader denne debat køre og man vitterlig opnår en modstand imod fremmede, og når man vitterlig kan se af dagspressen og høre, når man taler med folk ude omkring, at de er modstandere af, at man åbner grænserne for flygtninge i det omfang, som en liberalisering af udlændingeloven har givet mulighed for, er det jo ikke alene dem, man rammer, men også de fremmede, der har fået opholdstilladelse her i landet. De bliver nemlig også udsat for en forfølgelse, og det gør de selvfølgelig i et samfund, der er ramt af økonomiske kriser. Så kan vi herindefra fortælle dem alle sammen, at det skam ikke er de fremmedes skyld, at de ikke har fået arbejde; folk ræsonnerer, at de altså ikke har arbejde for tiden, at de er arbejdsløse, og at det så er de hundredtusinder af fremmede, der er i landet, der er årsag til det. Om det er reelt eller ikke reelt, er denne sag uvedkommende. Det er den opfattelse, befolkningen har.

Den har endvidere, som jeg tidligere har nævnt fået den opfattelse, at de fleste flygtninge, der kommer her til landet, kun er kommet hertil af interesse, for de er selvfølgelig ikke naturlige flygtninge, når de kommer fra Iran til Danmark. Det ville være vanvittigt at påstå, at folk, der rejser disse strækninger, er naturlige flygtninge i Danmark. Befolkningen – de simple mennesker, som hr. Torben Lund omtaler, 60 pct. af befolkningen – er af den opfattelse, at de kommer for at udnytte det sociale og undervisningsmæssige system.

Jeg forstår altså ikke, at folketingsflertallet tager så let på dette problem, for det vil netop kun øge problemerne og kun lægge fremmede for had her i landet, og det synes jeg slet ikke er rimeligt, når man med en effektiv og afbureaukratiseret udlændingelov kunne løse problemerne hurtigt.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg har ikke noget ønske om at komme ind i en egentlig dialog med hr. Maisted, men jeg vil gerne stå ved min udtalelse om de simple mennesker. Den fremkom i forbindelse med folk, der havde den simple tanke, at man ud fra økonomiske hensyn skulle afvise mennesker, der er i en vanskelig menneskelig situation, og som er forfulgt på liv og helbred. Men jeg forstår, at hr. Maisted er af den opfattelse, at det kan man godt; man skal hellere tage hensyn til nogle økonomiske forhold her i landet og så se bort fra, i hvilken umulig situation mange af de mennesker befinder sig.

Jeg kunne også forstå, at hr. Maisted følte anledning til ligesom at pirke til, at der nok var nogle indvandrere, der tog arbejdspladser fra danskere. Det er da rigtigt, at der er nogle ganske få tusinde indvandrere, som rent faktisk er i beskæftigelse her i landet. Men i stedet for blot at konstatere, at der er mange danskere, som måske mener, at indvandrere tager arbejdspladser fra danskere, kunne hr. Maisted så ikke bidrage til, at befolkningen fik lidt mere reel oplysning om, hvad omfanget er, for rent faktisk er det jo en meget lille gruppe indvandrere, der har beskæftigelse? Arbejdsløsheden blandt indvandrere er jo langt mere end det dobbelte af, hvad arbejdsløsheden er i den danske befolkning som helhed.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er i anledning af en bemærkning fra hr. Maisted om, at de fire partier, der står bag det private lovforslag nr. L 201, nærer modvilje mod, at ikke-flygtninge afvises ved grænsen. Nej, det er jo ikke det, det drejer sig om; det er at vende tingene på hovedet. Det, det drejer sig om, er afgørelsen af, om man er flygtning eller ej. Der er ingen, der kan se på et menneske, om vedkommende er flygtning eller ikke-flygtning, og det er jo det, der er den vanskelige afgørelse.

Jeg har vist sagt dette tidligere, men det er øjensynlig nødvendigt at gentage det. Europa kan ikke være den måde bekendt, hvorpå man behandlede jøderne, der flygtede fra Tyskland. Hvordan skal vi kunne forsvare, at en jødisk læge, der kommer ind på dansk pas i 1930'erne, bliver udvist, fordi han har

[Bernhard Baunsgaard]

falske papirer, og at vi ikke tager hensyn til, at han gør opmærksom på, at det er til hennertelse, vi udviser ham? I dag ved vi, at det var en forkert afgørelse, og det, vi prøver på i dag, er at overveje så grundigt som muligt, om de iranere, der siger, de er flygtninge, ikke har ret.

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):

Jeg er ikke uenig med hr. Torben Lund i, at der formentlig er tale om ulykkelige mennesker, men det er jo ikke det, der er problemet. Hr. Torben Lund afviser kritikken fra befolkningen ved at erklære den for at være simple mennesker, der blot afviser tingene. Så er det lidt for meget forlangt, at jeg skulle være den, der var i stand til at give information til befolkningen, sådan at den havde en anden opfattelse af tingene, end den rent faktisk har. Er der nogen, der har haft mulighed for og midler til – tvangsinddrevet oven i købet fra skatteyderne og de faglige organisationer – at give folk den nødvendige oplysning, er det socialdemokratiet. Man må blot konstatere, at de altså ikke har været i stand til at overbevise den danske befolkning om, at dette her er et problem, der er helt ude af proportion med virkeligheden, når der tales om økonomiske konsekvenser. Sådan føler folk det ikke i Ishøj, og hvor der ellers er de store koncentrationer. Socialdemokratiet har bl.a. begået den fejl, at man ikke har sendt nogen af dem op ad Rungsted Kyst eller op i whiskybæltet deroppe; det kunne man jo passende have gjort og så set, hvad der var sket deroppe, så havde man måske fået en bedre information af befolkningen.

Men man har ikke været i stand til at løse det faktiske problem, at befolkningen har en helt anden opfattelse, end folketingsflertallet har, og det kan man ikke blot negligere ved at skælde den danske befolkning ud som værende simple mennesker; det er at se bort fra de reelle problemer.

Til hr. Bernhard Baunsgaard vil jeg sige, at jeg altså har den opfattelse, at politiet med den uddannelse, det har, selvfølgelig er i stand til at foretage disse vurderinger. Det eksempel, hr. Bernhard Baunsgaard giver fra 1930'erne, drejer sig jo netop om en flygtning, der var en reel flygtning, som kom fra Tyskland til Danmark, men der er ikke tale

om naturlige flygtninge, hvis de kommer fra en anden verdensdel hertil. Det kan man ikke bortforklare, og det kan jeg godt forstå at befolkningen ikke fatter en pind af.

Ole Espersen (S):

Jeg kan forstå, at vi skal til at skelne mellem naturlige og unaturlige flygtninge; man kan vel efterhånden også skelne mellem naturlige og unaturlige fremskridtsfolk, når man har hørt de to sidste indlæg her, men de minder nu meget om hinanden. Når vi taler om simple folk, tænker vi ikke på dem, der har betænkeligheder ved, at der kommer mange, og som har problemer med at forstå, hvordan vi kan finde plads til dem, skaffe dem arbejde, uddannelse osv. Vi tænker på de mennesker, der prøver at føre racistiske argumenter ind i debatten.

Jeg var til et møde i Valby, hvor jeg prøvede at give den oplysning, som hr. Maisted efterlyste, men hvor en 8-9 fremskridtsfolk i bedste trediverstil råbte og skreg og sparkede og behandlede og tiltalte to flygtninge, der var til stede, som var det dyr. Det er det, vi forstår ved simple folk. Det er ikke dem, der meget naturligt stiller det spørgsmål: hvor meget kan vi klare i dette land? For selvfølgelig er det et spørgsmål, vi må stille os.

I England har man et godt ord, der lyder: »Hard cases make a bad loss«. Når vi nu står i en situation, som vi synes er problemfyldt – og det er den jo, men vi skal ikke glemme, at den først og fremmest er problemfyldt for flygtningene, for det er dem, der har problemerne, og det er os, der skal løse disse problemer – så skal vi selvfølgelig passe på, at vi ikke ændrer punkter i lovgivningen, som kun har kortvarig interesse i en speciel situation, og som så generelt gør loven dårligere. Vi må finde ud af, hvad der er absolut strengt nødvendigt for at få klaret tingene nu, og mere end at gå til, hvad der er absolut strengt nødvendigt, skal vi ikke. På den anden side kan det have vist sig også i denne situation, at vi mangler en bestemmelse i loven, der bør have mere blivende værdi, fordi den har det sigte, som loven i det hele taget har, og det er nok skillelinjen mellem de to dele i vores lovforslag.

Der er én bestemmelse, som vi mener skal indføjes, fordi der har været tvivl om, hvorvidt den hjemmel er der i øjeblikket, og det

[Ole Espersen]

er den bestemmelse, der giver ministeren mulighed for ud fra rent humanitære hensyn at give opholdstilladelse i bestemte situationer. Det er ikke en bestemmelse, der er motiveret af eller begrænset til den situation, vi har i dag; vi mener, at den under alle omstændigheder bør med og den skal forblive der.

Men det er på et andet område, at de store praktiske besværligheder rejser sig, og man spørger sig selv, om man ikke kunne behandle sagerne noget hurtigere for at undgå de lange ventetider, og det vil vi også gerne være med til at prøve. Vi har ikke anset det for at være et særlig voldsomt problem, men regeringspartierne har gjort det, og vi vil gerne – og det er det, der ligger i vores forslag nr. 4 – medvirke til, at man i visse åbenbart ugrundede sager kan få en hurtigere behandling. Men det er et eksempel på, at vi prøver at justere loven efter den nuværende situation, fordi der akut er problemer, ellers havde vi ikke drømt om at gøre det. Derfor kan vi ikke gå længere end allerhøjest nødvendigt for at afhjælpe disse praktiske vanskeligheder.

Jeg vil gerne præcisere, at grunden til, at vi har taget det med allerede nu, skønt vi ikke selvstændigt fandt, at det var så voldsomt påtrængende, var viljen til at imødekomme de ønsker, som regeringens partier og ministeren har givet udtryk for.

Ministerens kom med det, som man i retsproget vel vil kalde nogle provokationer. Heri ligger ikke nogen karakteristik i øvrigt; det er naturligvis kun et ønske om oplysninger. Ministeren spurgte bl.a., hvor mange der skal have opholdstilladelse efter dette lovforslag. Skal alle, der har ventet et bestemt stykke tid, have opholdstilladelse? Hvor længe skal man vente, før man har ret til opholdstilladelse? Jeg kan godt forstå, ministeren stiller disse spørgsmål, men ministeren forstår sikkert også, at det er spørgsmål, vi ikke ønsker at besvare i dag. Vi forudsætter stadig væk en konkret vurdering, men som det også fremgår af forarbejderne, vil det selvfølgelig være ganske afgørende, hvor længe folk har været her. Hvis de har været her i mange måneder, levet en usikker og nervepræget tilværelse kombineret med frygt for et afslag her og frygt for at vende tilbage, er det klart, at der kan være stærke humanitære hensyn, der taler for en tilladelse.

Vi er også godt klar over, at der i den situation, vi er i i dag med mange, der står og

venter, nok vil blive tale om, at der må træffes ret skematiske afgørelser for nogle gruppers vedkommende. Dette her drejer sig altså ikke om to iranere; det drejer sig om betydelig flere, men hvor mange og hvor mange andre end iranere har jeg naturligvis ingen mulighed for at sige.

Vi har gerne villet hjælpe til med en hurtigere sagsbehandling, og det er beskrevet i vores forslag i lovforslaget, men der kan jo også være andre metoder. Ministeren nævnte én, nemlig at lade flygtningenævnet arbejde i flere afdelinger. Det synes jeg er en mulighed, det absolut er værd at overveje og det vil vi gerne være med til under udval sarbejdet. Det kan, så vidt jeg kan se, ikke på nogen måde svække retsgarantierne, og det er jo det væsentlige. Der vil stadig være det samme antal medlemmer repræsenterende de samme, så der vil ikke på nogen måde være tale om at svække den retssikkerhed, som hr. Kofod-Svendsen efterlyste.

Men selvfølgelig pålægger det også regeringen en forpligtelse til at sørge for, at problemerne ikke bliver uoverskuelige, og i den forbindelse vil jeg gerne stille det spørgsmål, som kan besvares her eller måske i udvalget, om der ikke kunne gøres mere for, at der i hvert fald ikke kommer nogen herop af rene fejltagelser. Så vidt jeg er orienteret, har man fra Sveriges side udfoldet betydelig større anstrengelser over for adskillige andre lande for at sørge for, at folk, der måtte komme til Sverige af en misforståelse, ikke kommer der, f.eks. folk, der alene har et ønske om bedre uddannelsesmuligheder, og da vil jeg spørge, om man overhovedet ikke har nogen aftaler eller tanker om aftaler med østtyske myndigheder eller tyrkiske myndigheder, i forhold til østtyskerne f.eks. den, som jeg mener svenskerne har, om, at når iranere kommer, afleverer de på færgen før dens start passene til kaptajnen, som samler dem ind og udleverer dem til det danske politi. Jeg har forstået, at det letter sagsbehandlingen ganske meget, fordi man derved undgår alle disse identifikationsproblemer. Kunne der ikke gøres mere på det område – det synes jeg ville være væsentligt – kombineret med de strengt nødvendige justeringer af lovgivningen, som vi nu debatterer i øvrigt?

Et andet spørgsmål, som vi også må tage stilling til, er selvfølgelig, hvad der skal ske med dem, der nu får opholdstilladelse efter

[Ole Espersen]

den nye bestemmelse, som vi foreslår. Skal de anbringes i Dansk Flygtningehjælps regie eller hvordan? Jeg synes, udgangspunktet må være, at det nok ville være det rimeligste at gøre det, men der kan vel også tænkes situationer, hvor det ikke er strengt nødvendigt. Hvis en ansøger får en tre måneders opholdstilladelse på grund af en akut sygdom og så i øvrigt skal hjem igen, er der næppe brug for det, men som udgangspunkt ville jeg mene, at hvis det praktisk kan lade sig gøre, ville det være i de pågældende persongruppers fælles interesse så vidt muligt at komme samme sted hen. Det vil jo så sige inden for Dansk Flygtningehjælps regie, men det afhænger naturligvis også af, hvad flygtningehjælpen har kapacitet til.

Hr. Bjørn Elmquist stillede tre spørgsmål, og jeg kan svare bekræftende på dem alle. Der er stadig væk tale om undtagelsestilfælde, også efter vores punkt 1. De pågældende får ikke flygtningestatus, men de skal selvfølgelig på den anden side heller ikke have en klart diskriminerende status – det var det, jeg var inde på for i relation til Dansk Flygtningehjælp – og der er heller ikke tale om, at vi på nogen måde anfægter nævnets kompetence.

Så sagde hr. Bjørn Elmquist, at én betænkelighed havde han, og det var den, at man risikerede en politisering, for nu vil ministeren igen kunne komme ud for at skulle tage konkret stilling. Det er naturligvis rigtigt, men ministeren må trods alt også ifølge den gældende lov i en lang række tilfælde tage konkret stilling, så den risiko er der også nu, og vi har også set den realiseret. Og det, at en minister under ansvar over for et parlament i et frit land har en mulighed for – og selvfølgelig også en forpligtelse til – at give mennesker i nød mulighed for at blive i det land, hvor de ikke formelt har fået flygtningestatus, er nok en byrde, det er måske besværligt, men det må da på den anden side være rart at have den mulighed.

Så påhviler det selvfølgelig os og andre at sørge for en praksis, der ikke på urimelig måde bliver svingende, og det kan være svært en gang imellem, det erkender jeg, men selve det, at en parlamentarisk ansvarlig minister får denne mulighed for af rent humane grunde at give mennesker, der frygtelig gerne vil være her, lov til at være her, kan

ikke være andet end en opgave, som det må føles godt at have.

Jeg har ikke flere bemærkninger ud over den, at det selvfølgelig ikke kan være overraskende, at der er et flertal bag det forslag, vi er kommet med, men jeg har også på fornemmelsen, bl.a. efter indlægget fra hr. Kofod-Svendsen, at det bliver et bredere flertal, der vil komme til at stå bag grundprincipperne i det forslag, vi har fremsat, og det gælder i øvrigt også udtalelser fra andre ordførere for regeringspartier, synes jeg, end hr. Kofod-Svendsen. Det siger jeg mange tak for.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg føler bare trang til at understrege, at en opdeling af flygtningenævnet efter min opfattelse ikke kan lade sig gøre. Jeg har allerede tidligere i dag præciseret, at der lå meget nøje overvejelser bagved, da man sammensatte flygtningenævnet. Det er ikke tilfældigt, at der er tre ministerielle og tre ikke-ministerielle repræsentanter samt en højesteretsdommer som formand, og man kan ikke forestille sig en opdeling af disse, hvis man skal bevare balancen. Men jeg er naturligvis ligesom hr. Ole Espersen interesseret i, at der igen bliver tale om det helt store, brede flertal.

Jeg har peget på, at det vil være muligt at udnævne et midlertidigt flygtningenævn, hvis det bliver nødvendigt.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg tror, vi har misforstået hinanden lidt. Når jeg taler om, at flygtningenævnet kunne arbejde i flere afdelinger, tænker jeg på, at man inddrager suppleanterne og dermed sørger for, at der f.eks. i alle tilfælde er en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp til stede. Derved opstår de retssikkerhedsproblemer, som hr. Bernhard Baunsgaard vist tænkte på, ikke, så vidt jeg kan se.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Så tror jeg, det var godt, at vi fik det præciseret, for det er naturligvis en udvej, vi kan bruge, og det ville jo fungere netop som det,

[Bernhard Baunsgaard]

jeg siger: en slags midlertidigt flygtninge-nævn.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Når socialdemokratiet taler om simple folk, kan det ikke dreje sig om 8–10 fremskridtsfolk ved et møde, men om 62 pct. af befolkningen, som er enig med fremskridtspartiet om flygtningepolitikken, deriblandt også socialdemokratiske vælgere, hr. Ole Espersen! Det er, hvad jeg vil betegne som bedrøvelende akademikerhovmod.

Hr. Bernhard Baunsgaard prøver endnu en gang at sammenligne de danske jøders flugt over Øresund med de bekvemmelighedsflygtninge, der ankommer til Danmark med walkman for ørerne og kufferten fuld af tøj, men ikke noget pas, for det har man i flere tilfælde sendt retur til en anden opdagsrejsende i det fjerne. Jeg kan kun beklage denne tilsyneladende pludseligt opståede enighed mellem regeringspartierne og dele af oppositionen.

Samtaleemnet i Danmark i de sidste måneder har været flygtningepolitikken, og hvad sker der? Folketinget sidder og halvsover på en fredag formiddag, hvor man behandler så vigtigt et emne på grundlag af to forpjuuskede lovforslag, der er stærkt i strid med det forslag, som fremskridtspartiet fremsatte for en uges tid siden, et godt og fyldigt lovforslag på 28 sider, som man absolut ikke gad beskæftige sig med.

Hvad sker der nu? Vil justitsministeren stadig væk hælde vand ud af ørerne og sige, at han ønsker en skærpelse af flygtningelovgivningen? Vil TV endnu en gang tillade sig at hente repræsentanter hos de konservative, eventuelt til Bytinget, som sidder og siger, at man ønsker en skærpelse af flygtningepolitikken? Jeg synes simpelt hen, det er fantastisk, og jeg synes, det er dårligt, i særdeleshed for Danmark.

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):

Jeg vil sige til hr. Ole Espersen, at selvfølgelig ønsker jeg ikke at blive slået i hartkorn med otte mennesker, der opfører sig som vilde dyr over for flygtninge, men fru Pia Kjærsgaard rammer jo præcis det, det drejer

sig om, for nu forsøger fremskridtspartiet at tage 62 pct. af den danske befolkning til indtægt for fremskridtspartiets synspunkt.

Det er jo fuldstændig vanvittigt, at et folketingsflertal herinde ikke vil se den realitet i øjnene, at der er en stor del af den danske befolkning, som enten ikke har forstået problemet – sådan som hr. Ole Espersen gerne vil give det udseende af – eller som ikke er enig med folketingets flertal i, at man skal åbne grænserne for flygtninge, især dem, der ikke er naturlige.

Det er jo vanvittigt, at folketinge flertal ikke kan se faren ved, at alle fremme e i dette land, som har fået opholdstilladelse, og som arbejder, samt deres børn og familier bliver lagt for had, fordi man laver en bureaukratisk ordning, som ingen mennesker kan se logikken i.

Når vi har et veluddannet politi, der er i stand til at regulere denne flygtningestrøm ved grænsen, må man da erkende, at man har begået en kapitalbrøler af rang ved at forsøge at liberalisere flygtningeloven på en måde, som virker unaturlig, og det er altså ikke noget med, at man ikke kan sætte sig ind i, at folk er ulykkelige, når de er flygtninge og er i den situation. Iranere der rejser tre fjerdedele af verden rundt, er ikke naturlige flygtninge for Danmark; det er så indlysende forståeligt for enhver, at man ikke begriber, at et flertal her i folketinget ikke kan se det.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg begriber ikke rigtig dette med, at afstanden pludselig skulle spille den store rolle for, om man var flygtning eller ej. Man kan jo pege på, at 10 pct. af samtlige flygtninge i verden – det drejer sig om mellem 1 og 1½ million mennesker – befinder sig i USA, og de er ofte kommet gennem et europæisk land. Det kan vel heller ikke siges at være urimeligt, at Amerika gav asyl til Freud, der flygtede fra Østrig, efter at Hitler var rykket ind dér og begyndt at forfølge Freud.

Må jeg så rette en fejltagelse. Jeg sammenlignede i dag ikke danske jøders flugt til Sverige med det, der sker, når f.eks. muslimer, muhamedanere, forfølger bahaierne, der ifølge det fornemste punkt i den specielle muhamedanske religion, som de nu hylder, ikke

[Bernhard Baunsgaard]

må slå andre mennesker ihjel, heller ikke selv om der er krig. Men det er måske for meget at forlange, at man hører efter, hvad jeg siger, selv om man vil imødegå mig.

Jeg pegede på, at det er vanskeligt at afgøre, om en asylansøger er flygtning eller ej, jeg sagde, at det altid er nemmere bagefter, og for at belyse, hvor vanskeligt det kan være, pegede jeg på Europas behandling af tyske jødiske flygtninge og tog herunder et eksempel fra Danmark frem, hvor vi afviste en jødisk læge, fordi han var kommet ind med forfalskede papirer. Jeg mener stadig væk, at flygtninge udmærket kan sammenlignes, også selv om den ene er jøde og den anden muhamedaner.

Formanden:

En sidste kort bemærkning i denne omgang til hr. Torben Lund.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Det er hr. Maistedes bemærkninger, der kalder mig herop.

Det var jo et klokkerent – det udtryk tør man godt nok næsten ikke bruge, men så et meget rent – eksempel på den vildførelse af befolkningen, der kan være tale om også her fra talerstolen.

Hr. Maisted sagde, at det, vi taler om i dag, er en åbning af landets grænser. Ja men hvad er det for noget? Vi taler overhovedet ikke om en åbning af landets grænser. Det, der er tale om, er en helt særlig bestemmelse i udlændingeloven om, at der i sager, hvor der er en åbenbar grundløshed, gennemføres en hasteprocedure.

Det, der sker, hr. Maisted, bl.a. fra denne talerstol, er netop, at befolkningen får nogle helt forkerte informationer om, hvad det drejer sig om, og der er da ikke noget at sige til, at det skaber utryghed og usikkerhed i befolkningen, når en ordfører står her og siger, at vi i dag behandler et forslag om at åbne landets grænser. Det er der jo overhovedet ikke tale om.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne vedrørende lovforslag nr. L 203 om ændring af udlændingeloven, hr. Hagen Hagensen, har ordet.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg er her både som ordfører for forslagsstillerne vedrørende L 203 og som konservativ ordfører vedrørende lovforslag nr. L 201, der er fremsat af andre.

Jeg vil begynde med at sige, at den debat, vi har haft i dag, og hvorunder vi er kommet langt mere rundt om flygtningespørgsmålet, end de to lovforslag egentlig betinger, viser, at det er forhold, der optager ganske mange. Jeg mener også at skulle sige, at det, vi ønsker at gøre herhjemme, er at hjælpe mennesker, der overensstemmende med den lovgivning, vi vedtog for to år siden i bred enighed, er flygtninge, og så skal vi foretage nogle ganske enkelte justeringer, ikke mindst af hensyn til dem, der ansøger om at opnå flygtningestatus her i landet.

Jeg vil understrege, at vi vedtog loven i 1983 med alle partiets stemmer undtagen fremskridtspartiets. Efter de bemærkninger, der er faldet i dag fra fremskridtspartiets side, er jeg glad for, at det heller ikke var med i 1983, og jeg vil i øvrigt til fru Pia Kjærsgaard med hendes egne ord – ganske vist anvendt på en anden måde – sige, at hendes tale var både urimelig, uartig og af en bedrevidende karakter, og at hendes opfattelse ikke svarer til den, flertallet både i den danske befolkning og i dette ting har. Og dermed skal jeg lade fru Pia Kjærsgaards bemærkninger stå for, hvad de er, også i henseende til hendes udtalelser om udformning af juraen. Den bedrevidende fru Pia Kjærsgaard ved naturligvis alt, som en vir optimus, men i hunkøn, og det må vi andre bare tage til efterretning.

Jeg har i grunden hermed også svaret på de bemærkninger, hr. Maisted gjorde – uden at tonen dog var den samme som fru Pia Kjærsgaards. Hr. Maisted spurgte, hvad det er, vi vil. Vi ønsker for ansøgenes skyld at få en klargøring af, om de kan få ophold her i landet som flygtninge eller de ikke kan.

Det er meget væsentligt for os – og det er også blevet markeret under debatten fra næsten alle sider – at der ikke sker en udvanding af flygtningebegrebet. Man ønsker at få en klar hjemmel til at afgøre sager, der er åbenbart grundløse, på en hurtigere måde, end vi kan nu, og derom kan vi altså enes, om end vi har hver vor måde at ville gøre det på.

[Hagen Hagensen]

Jeg har en forventning om, at det skal lykkes os at nå til bred enighed, men så må der, på samme måde som det skete i 1983, vises smidighed fra alle sider. Hvis vi vil tilstræbe hurtighed i afgørelsen af flygtningesager, må vi også sørge for, at det bliver en effektiv ordning og ikke en ordning, der bare betyder, at man i nogle sager får det klaret, mens der i langt de fleste alligevel vil være tale om den længere procedure, sådan som det vil være tilfældet efter L 201, ved, at nævnets formand plus repræsentanten for flygtningehjælpen skal med i afgørelsen, og hvis disse to ikke er enige, går det videre til det samlede nævn. Jeg tror, det ville være en dårlig løsning for alle parter, også – og det er afgørende for mig – for ansøgeren, der kommer til at gå i uvished så meget længere. Det gør han eller hun ikke, hvis man klarer tingene på den måde, som vi har foreslået. Det må uvægerlig blive en hurtig behandling, når nævnets formand, og denne alene, træffer afgørelsen.

Det betyder ikke, at nævnets formand ikke kan inddrage andre – og det vil vel navnlig være repræsentanten for flygtningehjælpen – i sine overvejelser, men det vil være urimeligt, hvis det bliver således, at der skal være to til at afgøre disse sager, der skulle være så klare, at grundlaget er i orden.

Jeg tror også, det vil være nødvendigt at fastholde, at nævnet selv må have adgang til, således som det er foreslået i L 203, at afgøre, i hvilket omfang en mundtlig forelæggelse af sagen vil være nødvendig.

Jeg har ikke blot en klar fornemmelse af, men vished for, at dér, hvor mange er indbragt under samme sag – jeg vil ikke foretage en direkte sammenligning med retssager, hvori mange kan være indblandet – foretager man ikke forelæggelse af hver enkelt sag – på ganske samme måde som i andre sager, der er ens – og jeg tror, det er meget væsentligt at slå fast, at der må være mulighed for, at man i ensartede sager, hvor grundlaget er ensartet, også med sindsro kan lade nævnet afgøre, i hvilket omfang en mundtlig forelæggelse af sagen ved ansøgeren eller den advokat, der er ham beskikket, skal finde sted.

Det er blevet sagt, at det er nødvendigt med mundtlighed i alle sager, og der er blevet draget sammenligninger med andre områder inden for retsplejen herhjemme. Jeg

tror nu nok, det er rimeligt at sige, at der i mange domstolslignende nævn netop er en ordning som den, vi synes må være den rigtige, nemlig at det er nævnet, der afgør, i hvilket omfang der skal finde mundtlig forelæggelse sted.

Må jeg så vende mig til den mulighed, der ifølge L 201 skal være for at give en midlertidig opholdstilladelse af humanitære grunde. Det er jo sagt, også af de ordførere, der står bag ved L 201, at nævnets afgørelse er endelig, og at det ikke på nogen måde er meningen at gøre justitsministeren til en ankeinstans yderligere, således at de, der nægtes asyl ved flygtningesnævnet, bare kan indbringe sagen for ministeren, og så er man stort set sikker på at få i alt fald en opholdstilladelse.

Jeg forstår, at det skal have den rene undtagelses karakter, men der kan være sager, hvor den pågældende i kraft af retten til at opholde sig her i landet, mens asylsagen behandles, har været her så længe, at dette i sig selv betyder, at den pågældende kan have vanskeligt ved at rejse til et andet land eller – om han måtte ønske det – rejse tilbage til sit hjemland. I disse særlige tilfælde kan der være grund til at have en sådan bestemmelse, men vi ønsker jo netop, at sådanne sager ikke skal opstå, derfor ønsker vi en mulighed for en hurtigere afgørelse i nævnet, og hvis nævnet kan behandle sagerne ved formanden alene, når de er åbenbart grundløse, skulle man kunne få nedbragt pukkelen af sager, der skal behandles af det samlede nævn.

Jeg er vældig tilfreds med, at man i dag stort set fra alle sider har nævnt, at man kunne opdele flygtningesnævnet, når der skal afgøres sager. Den tanke fik jeg selv, før nævnets formand gav den til kende i pressen. Jeg syntes, det var en vej frem, og sagde det da også, og jeg er glad for, at både formanden for nævnet og ordførerne her i dag går ind for den tankegang, at man, naturligvis med inddragelse af stedfortræderne i nævnet, kan instituere en behandling, der fortsat bliver ensartet, fordi den foregår inden for nævnets rammer.

Det var vist hr. Bernhard Baunsgaard, der mente, at man hellere måtte oprette et nævn yderligere, men det ville ikke være godt, for det ville kunne betyde en uensartet behandling af sagerne, hvorimod det, at man opdelte det bestående nævn og indkalder stedfor-

[Hagen Hagensen]

trædere, vil sikre både en hurtigere behandling og en bevarelse af ensartetheden.

Jeg skal herefter gøre en enkelt bemærkning om bestemmelsen i L 203 om muligheden for beskyttelse mod tilbagesendelse til hjemlandet.

Ud over at være en præcisering af lovens bestemmelser mener jeg det klart er noget, der giver den, der søger om at få opholdstilladelse her, en bedre stilling, end den pågældende har nu. Denne bestemmelse bør efter min opfattelse ind i loven. Netop af hensyn til den, der søger om at blive her, men som vi ikke finder har noget krav herpå, skal det være sådan, at hvis der ikke er sikkerhed ved tilbagesendelse til hjemlandet, er vi nødt til efter normal behandling her i landet at give den pågældende mulighed for at blive her. Det er det, der ligger i denne bestemmelse, og det synes jeg man skal tage med ind i de videre overvejelser, inden man, som det er gjort fra en række ordføreres side i dag, afviser dette forslag om ændring.

Jeg tror, jeg hermed så nogenlunde har været inde på de væsentligste ting, der er sagt af ordførerne. En række spørgsmål vil det være naturligt at behandle i udvalget, bl.a. spørgsmålet om offentlighed, hvordan der skal forholdes med hensyn til nævnets afgørelser.

Fru Ebba Strange rejste spørgsmålet, hvorledes man kunne få kendskab til dissenser. Jeg er bange for, at det vil være mere til skade end til gavn, men det kan jo overvejes, om man kan finde en eller anden form. For de fleste nævns vedkommende er der ikke tale om dissens. Det har været drøftet før, også i dette høje ting, vedrørende helt andre områder, om man skulle have det, men man er hidtil vejet tilbage af grunde, som vi vel også kommer til at drøfte nærmere i udvalget.

Jeg skal herefter blot sige, at vi, der har fremsat L 203, ikke har noget ønske om at ændre på selve begrebet flygtning eller om at gøre nogen til katebald ved at sende vedkommende ud af landet. Ønsket er at gøre forholdene så klare og så overensstemmende med det, der efter vor opfattelse var intentionen med flygtningeloven, at alle, der er egentlige flygtninge, tager vi imod, det manglede bare andet, men til gengæld bliver vi nok nødt til at overveje tingene meget nøje,

når vi kommer uden for det helt klare begreb.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg kan forstå af ordførernes taler, at man skal drøfte sagen i udvalget, selv om jeg ikke kan se, at der er så meget at drøfte, for som jeg tidligere sagde, lader det til, at man har nået den helt store, tårepersende enighed.

Fremskridtspartiet har beklageligvis ikke nogen udvalgsplads i retsudvalget, så jeg skal spørge justitsministeren fra talerstolen, om det er korrekt, at der er ca. 123 ansatte i direktoratet, hvoraf de 22 er jurister, mens det tidligere fremmedpoliti kunne klare sig med 58 ansatte, hvoraf 6 var jurister.

Hvorfor har justitsministeren godkendt, at fremmedpolitiet, som blev nedlagt den 1. januar 1984, skulle genopstå under et nyt navn, den centrale politiafdeling, med 60 ansatte, når det var en civil instans, der skulle behandle sagerne? Og så kunne det da være interessant at få oplyst, hvad denne afdeling koster.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

De tal, fru Pia Kjærsgaard nævnte, skal nok passe, jeg har dem ikke ganske præsent. Det er da givet, at med en arbejdsbyrde, der langt overstiger den, tilsynet med udlændinge tidligere havde, er det nødvendigt at have flere ansatte, og det er også godkendt af finansudvalget.

Med hensyn til politiets opgave skal jeg blot sige, at politiet ikke efter loven har nogen selvstændig opgave, men medvirker efter direktoratets anvisninger, således som politiet naturligt bør gøre det i disse sager, også i betragtning af den særlige sagkundskab, kriminalpolitiet har med hensyn til afhøring. Det er altså helt i overensstemmelse med loven.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

[Formanden]

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Landbrugs- og fiskeriudvalget har afgivet betænkning over:

Forslag til lov om statsgaranti og rentetilskud m.m. ved udlån til yngre jordbrugere.

(Lovforslag nr. L 86).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 26. marts 1985 kl. 14.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Angående folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 12.13
